

Arrest

nr. 102 595 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pashtun origine, verklaart uit Janghali, Tagab district, provincie Kapisa afkomstig te zijn. U werkte gedurende tien jaar in de werkplaats van uw vader in de bazaar van Tagab waar u wapens en auto's repareerde. Sinds 2008 deden jullie zowel reparaties voor de Taliban als voor de overheid. De Taliban verplichtte uw vader later de werkplaats te sluiten en thuis hun wapens te repareren. Ook de Afghaanse overheid wou dat jullie haar wapens herstelden. Nadat uw broer F.(...) door de Taliban werd ontvoerd om voor hen te werken, werden ook u en uw broer K.(...) A.(...) onder druk gezet om hetzelfde te doen. Uw vader achtte het daarom beter u naar het buitenland

te sturen, terwijl uw broer als tolk aan de slag ging in Kandahar. U verliet Afghanistan in maart 2010 en kwam in februari 2011 aan in België.

U diende op 3 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 7 oktober 2011 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een paspoort, twee nationaliteitsattesten, negen taskara's, een verklaring, 35 foto's, een interne nota, twee verzendnota's, een factuur, veertien medische attesten en een visitekaartje neer.

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat u destijds uw verklaarde verblijf in Tagab niet aannemelijk kon maken. Doorheen het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag bent u er wel in geslaagd uw verblijf in Tagab geloofwaardig voor te stellen. Desalniettemin moet na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd uw asielmotieven aannemelijk voor te stellen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de Taliban u zou willen rekruteren. Uw terugkeervrees baseert u op de eerdere aanvaringen die u en uw familie met de Taliban had (CGVS 29/6/2012 p.9). Uw verklaringen over deze eerdere aanvaringen volstaan evenwel niet om er enige geloof aan te hechten.

Zo slaagt u er niet in eensluidende verklaringen af te leggen over de rekruteringspogingen die de Taliban ten opzichte van u en uw broers ondernam. Waar u tijdens het gehoor in uw eerste asielaanvraag op het Commissariaat-generaal kon verduidelijken dat de Taliban u twee à drie maanden na de ontvoering van F.(...) begon te bedreigen gedurende een periode van vijf à zes maanden tot uw vertrek uit Afghanistan, heeft u tijdens uw laatste gehoor helemaal geen weet meer van de opgegeven chronologie (CGVS 19/9/2011 p.13). U kan slechts zeggen dat de Taliban elke keer dat ze kwamen u vroegen om u aan te sluiten. De vraag hoeveel tijd voor uw vertrek de Taliban haar pogingen om u te rekruteren aanvatte, kan u nu helemaal niet meer beantwoorden (CGVS 29/6/2012 p.10,11). Geheel in tegenspraak met uw eerdere verklaringen beweert u tijdens het laatste gehoor bovendien dat F.(...) maar zo'n twee à drie maanden voor uw vertrek door de Taliban meegenomen werd (CGVS 29/6/2012 p.4,10). Dat u over de essentie van uw asielse relaas, namelijk de rekruteringspogingen van de Taliban, geen duidelijke en gelijklopende verklaringen weet af te leggen schaadt ernstig het geloof in uw asielmotieven.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u noch uw oudere broer K.(...) A.(...) een gedrag vertonen dat met de rekruteringsijver van de Taliban in overeenstemming valt te brengen. Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo beweert u dat u tijdens de vijf à zes maanden dat u door de Taliban bedreigd werd gewoon in Janghali bleef wonen (CGVS 19/9/2011 p.13). Daar uw broer F.(...) door de Taliban ontvoerd werd en gezien de grote Talibanaanwezigheid die uit uw verklaringen blijkt, is het zeer verwonderlijk dat u zo'n half jaar onder geregelde druk van de Taliban in uw huis zou blijven wonen.

Ook K.(...) A.(...) zijn gedrag strookt niet met jullie vrees voor de Taliban. U beweert immers dat ook K.(...) A.(...) omwille van jullie gedeelde vaardigheid in het herstellen van wapens door de Taliban gewild was. Meer zelfs, een deel van jullie problemen zou voortkomen uit het afkeuren door de Taliban van het feit dat K.(...) A.(...) soms door Amerikanen aangesproken werd omwille van zijn kennis van het Engels (CGVS 19/9/2011 p.14). Dat diezelfde K.(...) A.(...) na zijn initiële vlucht naar Kandahar (en op het moment dat u al naar België vluchtte) terug in uw dorp woont en er op uw vraag taskara's voor u regelt en u toestuurt, lijkt geheel in tegenspraak te zijn met de gedeelde vrees die jullie voor de Taliban koesteren (CGVS 29/6/2012 p.3,10,11).

Verder mag ook uw desinteresse in het lot van uw broer F.(...) verbazen. Hoewel u vanuit België contacten had met uw familie in Tagab heeft u hen niet over uw broer gevraagd (CGVS 29/6/2012 p.4,5). Daar de ontvoering van uw broer rechtstreeks verband houdt met de door u aangebrachte vrees bij terugkeer naar Afghanistan, doet het feit dat u doorheen uw contacten wel de tijd neemt om de taskara's op te vragen (waaronder nota bene deze van F.(...)) maar dat u geen moeite doet om zelfs maar de evidente vraag te stellen of F.(...) nog steeds vermist is, de nodige vraagtekens rijzen.

Ook uw verklaringen over de tewerkstelling van K.(...) A.(...) in Kandahar, die een rechtstreeks gevolg is van de rekruteringspogingen van de Taliban, kunnen niet overtuigen. In uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw broer voor de politie in Kandahar werkt, terwijl u in uw laatste gehoor beweert dat hij er voor de Amerikanen werkte (CGVS 19/9/2011 p.12; CGVS 29/6/2012 p.11). Waar uw broer in Kandahar precies was tewerkgesteld, weet u evenmin (CGVS 29/6/2012 p.8) en wanneer uw broer gestopt is met zijn werk in Kandahar weet u ook niet (CGVS 29/6/2012 p.11).

Voorts kan u geen verdere info, verhalen of anekdotes aanhalen die de tewerkstelling van uw broer bij

de Amerikanen aannemelijk zouden maken (CGVS 29/6/2012 p.11). Nochtans heeft u sinds uw aankomst in België onder andere via Facebook contact met K.(...) A.(...) (CGVS 29/6/2012 p.3,7,8). Uw povere kennis van het werk van uw broer in Kandahar plaatst vraagtekens bij zijn tewerkstelling, die het gevolg zou zijn van de bedreigingen die jullie van de Taliban ontvingen.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw vrees bij terugkeer niet aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in het district Tagab kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. Zo stelde de Dienst Voogdij op 27 mei 2011 op basis van een leeftijdsonderzoek vast dat de door u opgegeven leeftijd niet aanvaard kan worden en dat u in werkelijkheid meerderjarig bent. Voorts bent u beide landstalen machtig en kan u naar eigen zeggen lezen in beide talen, terwijl uit de activiteit op uw facebookaccount blijkt dat u ook het schrijven in het Pashtou machtig bent (CGVS 29/6/2012 p.5). Ook stelt u uit te blinken in metaalbewerking, een vaardigheid die u voor een vlotte vestiging in de stad Kabul goed kunt benutten, en onderhoudt u contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 19/9/2011 p. 3-4; CGVS 29/6/2012 p.4,5). Als beletsel voor uw vestiging in de hoofdstad verwijst u slechts naar de aangebrachte asielmotieven, die niet aangenomen konden worden (CGVS 29/6/2012 p.10). In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten die u over uw eerste en tweede asielaanvraag neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het paspoort, de twee nationaliteitsattesten, de negen taskara's en de verklaring aangaande de echtheid van uw taskara kunnen louter als bewijs voor

uw identiteit en die van uw familieleden worden beschouwd. Het factuur, de foto's en het visitekaartje betreffen enkel de beroepsactiviteit die u en uw familie in Afghanistan ontwikkelden en kunnen als dusdanig uw vrees bij terugkeer niet staven. De medische attesten legt u neer om uw verblijf in Tagab kracht bij te zetten en gaan evenmin over de aangebrachte terugkeervrees. De interne nota betreft een medische verslag. Er kan evenwel niet uit afgeleid worden over welke persoon het verslag handelt. De enige naam die naar de patiënt verwijst is H.(...), K.(...). Hoewel deze voornaam eveneens die van uw broer is volstaat deze overeenkomst geenszins om aan te nemen dat het attest over uw broer handelt en daardoor als bewijs voor zijn tewerkstelling kan worden beschouwd. Ook de vier foto's die een of meerdere personen in gevechtsuitrusting tonen, volstaan niet om uw asielmotieven geloofwaardig te maken. De documenten die u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven evenmin herstellen. De foto's en de nota van het districtshuis gaan slechts over uw familiesituatie en het beroep van u en uw familieleden. Aan de brief van de Taliban kan geen bewijswaarde worden toegekend. Het betreft immers slechts een handgeschreven brief zonder hoofding en met een onleesbare stempel. Dit stuk weegt niet op tegen de hierboven gemaakte vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde niet eensluidende verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban, stelt verzoeker dat hij eerst eerlijk heeft geantwoord dat hij het niet meer wist. Onder druk van de verhoorder heeft verzoeker dan maar gegokt zonder echter te beseffen dat dit tegen hem gebruikt zou worden. Het is absoluut begrijpelijk dat verzoeker, die geen computer is, de feiten niet meer kan plaatsen aangezien de feiten van bijna twee jaar geleden dateren. Bovendien is het wel frappant dat verzoeker specifieke zaken kan ophalen, zoals dat het middag was en dat het niet opstarten van de generators van het dorp een rol speelde. Dat verzoeker dergelijke specifieke zaken kan aanhalen, wijst juist op zijn waarachtigheid. De ouders van verzoeker hadden geen andere keuze dan in Janghali te blijven wonen. Hun hele leven hebben zij daar gewoond en hun werkplaats was daar al meerdere generaties. Toen de situatie werkelijk onhoudbaar werd, hebben ze hun zoon weggestuurd en ook hun andere zonen zijn moeten vluchten. Uiteindelijk is de werkplaats nu gesloten. De ouders zelf kunnen daar blijven omdat ze als oude mensen minder te vrezen hebben. De broer van verzoeker, K. A., is na het versturen van de taskara's ook gevlucht, zoals verzoeker heeft aangegeven. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker geen interesse heeft in het lot van zijn broer F., stelt verzoeker dat F. voor hem en zijn familie precies is overleden en daarover wordt niet gepraat. Erover praten zou immers nog meer pijn doen. Tenzij F. plots zelf zou opduiken, heeft niemand nog hoop om hem te vinden. F. had immers in eerste instantie zelf gekozen voor de taliban, waardoor het contact met de rest van de familie bekoeld was. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan deze gemoedstoestand onmogelijk vatten, nu hij zelf geen traumapsycholoog of ervaringsdeskundige is. Het argument dat verzoeker niet geïnteresseerd zou zijn in het lot van zijn broer is dan ook lichtzinnig en niet te weerhouden. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn broer in Kandahar, stelt verzoeker dat zijn broer werkte als tolk en dit uiteraard deed voor de Amerikanen en voor de communicatie tussen de Amerikanen en de politie. Er dient volgens verzoeker tevens rekening te worden gehouden met zijn jonge leeftijd. Daarenboven meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gehele asielrelaas moet beoordelen en alle elementen in ogenschouw moet nemen, in plaats van enkel diegene die afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo wordt in de bestreden beslissing zelf gesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat hij zijn woonplaats niet geloofwaardig kon maken. Tijdens het tweede asielverhoor is hij hier wel in geslaagd. Er moet dan toch ook rekening gehouden worden met de bewijzen die tijdens het eerste asielverhoor werden neergelegd en het eerste asielgehoor dient niet enkel getoetst te worden op tegenstrijdigheden met het tweede asielgehoor.

Immers, aangezien in eerste instantie onterecht geen geloof werd gehecht aan verzoekers woonplaats en verblijf in Afghanistan, kan ook het overige dat werd verteld niet worden weerhouden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in de mate van het mogelijke een aantal bewijselementen aan die de Raad ertoe zou moeten aanzetten om bij twijfel het voordeel in zijn geval te laten gelden. Verzoeker heeft in de verschillende interviews alle elementen opgesomd die de directe aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker geeft aan dat “verweerster stelt echter dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen alsof heel Afghanistan zich in Kabul kan gaan vestigen en dan veilig is”. Verzoeker verwijst naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Afghanistan om te stellen dat hij wel degelijk risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoeker heeft geen netwerk in Kabul en kan er onmogelijk iets opbouwen. Het feit dat de aanslagen in Kabul verminderd zijn is volgens UNHCR duidelijk geen voldoende reden om te stellen dat iemand zich zomaar kan vestigen in Kabul.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift bijkomende stukken toe, die hij ter terechtzitting d.d. 29 maart 2013 benoemt als een document van het werk en bedreigingen van de taliban.

Ter terechtzitting d.d. 29 maart 2013 legt verzoeker een omslag van DHL neer, met daarin de volgende stukken: een attest van de dorpsraad met foto's, een attest van een ziekenhuis omtrent zijn broer, de taskara van zijn broer, de taskara van de overleden baby, de taskara van de moeder van de overleden baby, “de tolk hoedanigheid van zijn broer bij de Amerikanen – ook gewond”, een klacht van zijn broer bij de gemeente - doodsb bedreigingen, foto's van zijn broer bij de Amerikanen, een foto van wapenherstel bij de winkel, foto's van zijn overleden zus (bomaanslag), een foto van het gezin, een foto van zijn vader – hand geraakt, een foto van zijn vader bij de winkel, een foto van zijn broer, zijn schoonzus en zijn overleden zus en een aantal documenten die bewijzen dat zijn broer tolkte voor de buitenlanders.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker slaagt er niet in coherente verklaringen af te leggen over de rekruteringspogingen van de taliban ten opzichte van hem en zijn broers. Zo kan verzoeker niet in de tijd situeren wanneer de taliban hun rekruteringspogingen hebben aangevat (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 10 en 11). Nochtans kon verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag wel stellen dat de taliban hem twee of drie maanden na de ontvoering van zijn broer begon te bedreigen, gedurende een periode van vijf of zes maanden voor hij Afghanistan verliet (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 13). Bovendien legt verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen af door in het kader van zijn tweede asielaanvraag te stellen dat zijn broer twee of drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban werd meegenomen (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 10). Deze elementen raken de kern van verzoekers

asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen aflegt. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij onder druk van de verhoorder heeft gegokt, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat de verhoorder hem onder druk heeft gezet om een antwoord te geven, maar slechts de vraag opnieuw stelde. Overigens werd deze vraag, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift laat uitschijnen door verkeerdelijk tweemaal naar dezelfde bladzijde uit het gehoorverslag te verwijzen, niet onmiddellijk twee keer na elkaar gesteld (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 4 en 10). Waar verzoeker stelt dat de feiten reeds dateren van bijna twee jaar geleden, stelt de Raad dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen, zoals de rekrutering door de taliban en de ontvoering van verzoekers broer, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het feit dat hij specifieke zaken weet, zoals dat het middag was toen zijn broer door de taliban werd meegenomen (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 10), wijst op de waarachtigheid van zijn verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Verzoeker verklaarde in zijn eerste asielaanvraag immers ook dat het 's morgens was toen zijn broer door de taliban onder dwang werd meegenomen (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 13). Dit wijst bijgevolg geenszins op de waarachtigheid van zijn verklaringen en ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Daarnaast strookt het gedrag van verzoeker en zijn broer niet met de beweerde vrees voor vervolging. Zo verklaarde verzoeker dat hij nog gedurende vijf of zes maanden in Janghali bleef wonen, terwijl zijn broer reeds onder dwang werd meegenomen om voor de taliban te werken en de taliban ook van hem verwachtte dat hij voor hen zou werken (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 13). Ook de broer van verzoeker, die tevens bedreigd werd omdat hij Engels kon en zou samenwerken met de buitenlanders (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 14), is gedurende al deze tijd thuis gebleven en zelfs nadat verzoeker naar België was gevlucht heeft zijn broer nog een tijd thuis gewoond (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 13-14; tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 10-11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn ouders geen andere keuze hadden dan Janghali en daar te blijven aangezien zij minder te vrezen hebben gezien hun leeftijd, stelt de Raad vast dat dit geenszins het gedrag van verzoeker en zijn broer verklaart en bij machte is om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat ook aan de verklaringen van verzoeker over de tewerkstelling van zijn broer K. A. in Kandahar geen geloof kan worden gehecht. Nochtans zou deze naar Kandahar getrokken zijn omwille van de bedreigingen van de taliban (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 12-13). Zo stelde verzoeker in het kader van zijn eerste asielrelaas dat zijn broer in Kandahar als tolk voor de politie werkzaam was (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/09/2011, p. 12). In het tweede gehoor verklaart verzoeker daarentegen dat hij er voor de Amerikanen werkte (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 2 en 11). Bovendien weet verzoeker niet waar zijn broer tewerkgesteld was, noch wanneer hij gestopt is met werken en kan hij geen verder info, verhalen of anekdotes omtrent de tewerkstelling van zijn broer aanhalen (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 8 en 11). Nochtans heeft verzoeker contact met zijn broer via facebook (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 7 en 8). De bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat zijn broer als tolk voor de Amerikanen werkte voor de communicatie tussen de Amerikanen en de politie in Kandahar, is een louter *post factum* bewering die geenszins de aangehaalde tegenstrijdigheid kan weerleggen.

2.5. Met betrekking tot de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde bijkomende stukken, met name een document van werk en bedreigingen van de taliban, en de door verzoeker ter zitting neergelegde brief van de dorpsraad en klacht van de zijn broer bij de gemeente, dient te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze documenten door de Raad niet in overweging genomen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat

verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De verschillende door verzoeker neergelegde taskara's en foto's van familieleden zijn slechts een indicatie van zijn afkomst, die hier niet ter discussie staat en zijn bijgevolg niet dienstig. De door verzoeker neergelegde foto's alsmede de omslag waarmee verzoeker de documenten heeft ontvangen tonen evenmin verzoekers problemen aan. Met betrekking tot de foto's die één of meerdere mannen in gevechtssuitrusting tonen, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoont dat de persoon op de foto zijn broer is. Uit deze foto's kan overigens geenszins worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk werd bedreigd door de taliban. Het attest van een ziekenhuis waarin een broer van verzoeker zou vermeld staan toont evenmin een bedreiging van de taliban aan. Met betrekking tot de documenten die zouden moeten bewijzen dat de broer van verzoeker tolkte bij de Amerikanen, stelt de Raad vast dat op deze documenten zowel de naam "Khuja Halix", "Khoja Safai" als "Khojaghah Azatullah" terug te vinden is. Geen van deze namen komt echter overeen met de naam van de broer van verzoeker.

2.6. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker bleek uit leeftijdsonderzoek dat hij toen reeds meerderjarig was (eerste asielaanvraag, stuk 7). Bovendien stelt verzoeker heel goed te zijn in alles wat met metaalbewerking te maken heeft en al van toen hij nog klein was bezig te zijn met wapens te maken, te lassen en bromfietsen te maken (tweede asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/6/2012, p. 4 en 5).

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een

overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE’s in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift geciteerde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken weerlegt bovenstaande informatie niet. Hieruit kan ook niet worden afgeleid dat het onredelijk zou zijn om te stellen dat er voor verzoekers een reëel vestigingsalternatief voorhanden is in Kabul. In het Ambtsbericht wordt namelijk gesteld dat de situatie van gedwongen terugkeerders geenszins te vergelijken is met deze van iemand die er bewust voor kiest terug te keren. De Raad wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissingen geen gedwongen terugleiding van verzoekers naar Kabul inhouden. Waar in het Ambtsbericht negatief wordt geadviseerd met betrekking tot een intern vluchtalternatief voor iemand die elders in Afghanistan een gereede vrees heeft voor vervolging, verliest verzoeker uit het oog dat werd vastgesteld dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging ongeloofwaardig werd geacht, zodat hij niet aannemelijk maakt dat het advies op hem betrekking zou hebben.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF